

Záznam kázání Curry Blakea z třídního semináře nazvaného Divine Healing Technician
(Technik Božského uzdravování – dále již jen DHT)

CD č. 15

(překlad: Edita a Pawel Staniszewski)

Galatským 3:1 - „Vy pošetili Galatští, kdo vás to obloudil – vždyť vám byl tak jasně postaven před oči Ježíš Kristus ukřižovaný!

Chtěl bych se vás zeptat jen na jedno: dal vám Bůh svého Ducha proto, že jste činili skutky zákona, nebo proto, že jste uvěřili zvěsti, kterou jste slyšeli?

To jste tak pošetili? Začali jste žít z Ducha Božího, a teď spoléháte sami na sebe? Tak veliké věci jste prožili nadarmo? A kdyby jen nadarmo!

Ten, který vám udílí Ducha a působí mezi vámi mocné činy, činí tak proto, že plníte zákon, nebo proto, že jste slyšeli a uvěřili?

Pohledte na Abrahama: „uvěřil Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost.“

Teď to vezmu kousek po kousku. Často dělám tématická vyučování, ale rád to dělám co nejvíce s interpretací, aby mohli posluchači vidět celý kontext. Protože kontext znamená všechno. Všimněte si, co říká Pavel dál v 7.verši: „Pochopte tedy, že syny Abrahamovými jsou lidé víry.“ Bůh počítá za syny Abrahamovi lidi víry. To, že má někdo nějakou lidskou linii původu (rodokmen), nečiní z něho dítě Abrahama.

Ve světě máme dva rodokmeny. Na jedné straně je Izák, na druhé Izmael. Z Izáka vznikla židovská rasa, z Izmaele vznikla rasa arabská. Abraham dostal od Boha zaslíbení dítěte a Bůh řekl, že to uskuteční. Nicméně Abraham nečekal na Boha a uskutečnil to sám. A protože to uskutečnil tělesným způsobem a ne z Ducha, narodil se Izmael. Důsledek toho je takový, že válka mezi Izraelem a arabským světem trvá dodnes. Pokaždé, když Bůh dává lidem zaslíbení, jsou lidé nějakým způsobem nedočkaví a výsledkem je nakonec Izmael. Izmael byl dítětem podle těla, Izák podle Ducha. V 8. verši se píše: „Protože se v Písmu předvídá, že Bůh na základě víry ospravedlní pohanské národy, dostal už Abraham zaslíbení.“ Tady je opět zdůrazněno, že je Bůh ospravedlní na základě víry a ne zákona. Přestože dal Bůh zákon, věděl, že zákon nedosáhne toho, čeho chtěl Bůh dosáhnout. Proto byl zákon dočasný, ale evangelium je věčné. Bůh ještě před evangeliem kázal Abrahamovi: „V tobě dojdou požehnání všechny národy. A tak lidé víry docházejí požehnání spolu s věřícím Abrahamem. Ti však, kteří spoléhají na skutky zákona, jsou pod kletbou, neboť stojí psáno: Proklet je každý, kdo nezůstává věren všemu, co je psáno v zákoně, a nečiní to.“ Jinými slovy říká, že jestliže nedodržíte každou část zákona, tak pak přichází prokletí, protože jste zákon porušili. A dál se píše: „Je jasné, že nikdo není před Bohem ospravedlněn na základě zákona, neboť čteme: ‘Spravedlivý bude živ z víry.’ Takže tady se píše, že i kdybyste dokázali plnit zákon, tak i tak nebudete před Bohem ospravedlněni. Zákon nemůže člověka ospravedlnit. Spravedliví budou žít z víry. Dále verš 12.: „Zákon však nevychází z víry,..“ Vidíte zákon je založen na skutcích a říká: „Jsem před Bohem spravedlivý, protože jsem udělal vše správně.“ Ale v tom není žádná víra, to jsou pouze skutky. A když je to založeno na skutcích, tak si můžete říct: „Bůh mi požehná, protože jsem udělal to a tamto.“ A to je např. problémem při postění se a modlitbě způsobem, jak se o tom učí. Je to pak založeno na skutcích a ne na víře. Lidé se ptají: „Jak jsi získal takové pomazání?“ Odpověď: „Postil jsem se a modlil.“ Tak je to většinou v církvi dnes děláno, lidé se snaží manipulovat Bohem a snaží se ho přimět, aby udělal, co chtějí. Půst a modlitba nejsou určeny k tomu, aby se pohnulo Bohem, ale jsou proto, aby ses změnil a byly z tebe odloupnuty vrstvy, aby z tebe mohlo být uvolněno to, co do tebe Bůh vložil. Pokud se jen tímto snažíš od Boha něco získat, tak z toho nic nedostaneš. Možná jen hlad. ☺ Já vždy říkám: „Bůh nevymyslel půst proto, aby slyšel, jak tvůj žaludek

kručí.“ Pokračujeme 12.veršem: „Zákon však nevychází z víry, nýbrž praví: ‘Kdo bude tyto věci činit, získá tím život.’ Ale Kristus nás vykoupil z kletby zákona tím, že za nás vzal prokletí na sebe, neboť je psáno: ‘Proklet je každý, kdo visí na dřevě.’ To proto, aby požehnání dané Abrahamovi dostaly v Ježíši Kristu i pohanské národy, abychom zaslíbeného Ducha přijali skrze víru. Teď si ještě po částech přečtíme 14.verš: „To proto, aby požehnání....“ Slovo požehnání je tady v jednotném čísle, požehnání v množném čísle je to, co Bůh Abrahamovi dal, a požehnání v jednotném čísle bylo to, co Bůh řekl Abrahamovi, a tím bylo=> aby tak Abrahamovo požehnání přišlo v Kristu Ježíši na pohany, a abychom skrze víru přijali zaslíbení Ducha.“

Každý se koncentruje na požehnání (množ.č.), ale tím opravdovým bohatstvím je požehnání (jednotné č.). Druhá část nám říká, co je tím Abrahamovým požehnáním (jednotné číslo): „abychom zaslíbeného Ducha přijali skrze víru.“ Tím požehnáním nejsou hmotné věci, ale to, že můžeme přijmout Ducha. To byla ta hlavní věc, co Bůh Abrahamovi řekl. Jinými slovy řečeno: „Když budeš mít víru ve mně, když mě budeš následovat, budeš považován za spravedlivého a já do tebe vložím svého Ducha.“ Je zajímavé, jak se lidé snaží neustále získat požehnání v podobě peněz, jídla apod., přestože Ježíš řekl, že se nemáme trápit tím, co budeme jíst, co budeme pít, co si budeme oblékat. To vše jsou věci, po kterých se shání pohané. Tak proč v církvi ještě pořád slyšíme kázání o tom, jak získat materiální požehnání? Jsme snad pohané? Ale lidé nechápou, že když dostali Božího Ducha, mají vše, co je v Božím království a o vše je postaráno. To, co teď řeknu, to dokazuje. Bůh řekl Abrahamovi, že když bude chodit s Ním, požehnání (množné č.) půjde před ním. A přesto se křesťané snaží dostat požehnání (množ.č.) a honí se za nimi, ta požehnání je nejdou před nimi, ale lidí se naopak za nimi honí. Tolik křesťanů čte knížky o tom, jak dostat požehnání a zlomit prokletí, které jim v tom brání apod., ale jen málo z nich to požehnání skutečně zažije. Jestliže se někdo honí za požehnáním, tak to už samo o sobě ukazuje, že tady něco nehraje. Ježíš totiž říká, abychom nejprve hledali Boží království a vše ostatní nám bude přidáno. A co přesto lidé nejprve hledají? Věci. Když o požehnání (množ.č.) usilujete, tak od vás bude utíkat. Když však budete nejprve hledat Boží království, požehnání půjde před vámi. Proč? Protože na ty věci nemyslíte. Doufám, že rozumíte, co tím chci říct. Já tak žiju a nemám problém s tím zaplatit za bydlení, jídlo, mám prostě vše, co potřebuji. Nemám v zásobě žádné peníze, ale když nějaké potřebuji, tak jsou vždy na místě v pravý čas. A lidé namítnou: „Tak proč ty peníze na tebe Bůh prostě nevylije?“ Odpovídám: „Protože to nepotřebuji.“ Slyšel jsem vyprávění jedné ženy o tom, jak byla se svojí sestrou v koncentračním táboře a jedna z nich (už nevím která) řekla, že se strašně bojí a neví, jestli má dostatek síly a víry to tam přežít. A sestra jí řekla: „Pamatuješ, jak jsme s naším tátou jezdili vlakem? Jak držel naše lístky a nedal nám je teprve až na poslední chvíli, když už jsme nastupovali do vlaku? A tak je to s naším nebeským Otcem. Teď ještě nemáš sílu tím projít, ale až přijde ten správný čas, Otec ti ji dá.“ Většina lidí chce mít tu sílu a jistotu už teď, aby věděli, že až na to přijde, tak ji budou mít. Ale ty ji nepotřebuješ teď, ty ji budeš potřebovat až potom. A to je ten čas na víru. Kdyby sis byl jistý věcmi už teď, nebylo by tam místo pro víru. Víra je, když jdeš ke dveřím a říkáš si: „Až k nim dojdou budu mít klíč.“ Nedostaneš klíč teď, ale až tam dojdeš. Dr. Sumrall jednou podepsal smlouvu na 10 miliónů dolarů na televizní stanici a v bance neměl ani 500 dolarů. Všichni kolem něho měli strach. Zavolali mu jedni starší manželé a ptali se, kolik dolarů potřebuje. On řekl, že má vše, co potřebuje, protože věřil, že ty peníze tam budou. A oni mu řekli, že jim Bůh řekl, že mu mají dát tolik, kolik mu ještě chybí do zaplacení celé částky. On si pomyslel: „Jo, mluvím se starými lidmi a potřebuji skoro celých 10 miliónů dolarů.“ Do té doby přišlo na konto asi jen pár tisíc dolarů. A tak slušně odpověděl: „Děkuji za vaši ochotu,“ ale myslel si, že od nich to nepřijde. Oni mu ale den předtím, než mělo být vše zapláceno, opět zavolali a zeptali se ho kolik mu chybí a on řekl,

proč to chtějí vědět. Odpověděli, že vědí, že skoro nic nemá, protože jim Bůh řekl, aby na něho vystavili šek na 9 995 000 dolarů. On řekl, že si toho moc váží, ale že je potřebuje už zítra a oni odpověděli: „Proto jsme to odeslali už včera.“ Takže šek přišel včas. Vidíte Bůh jim mohl říct, aby poslali ty peníze už tehdy, jak s ním mluvili poprvé a všichni si říkali, proč to tak nebylo, jen Dr. Sumrall v klidu odpovídal, že tehdy to ještě nepotřeboval. On takhle prostě jednal, peníze pro něho nic neznamenal, co pro něho mělo cenu, byla např. v tomto případě získání té televizní stanice. Dr. Sumrall taky např. přenechával věci, na kterých mu záleželo druhým, pokud těm druhým na tom záleželo. On totiž věděl, že pokud jim to přenechá, bude pro něho mít Bůh něco lepšího. Nikdy jsem nepotkal člověka, který by měl větší Abrahamovu mentalitu než on. Tak jako Abraham dal Lotovi na výběr, jakou zemi chtěl obsadit, protože věděl, že kamkoli půjde, Bůh mu bude žehnat, tak Dr. Sumrall věděl, že nemusí s nikým soupeřit, ale že mu Bůh bude žehnat, kamkoli půjde. Pokud se vám podaří takto přemýšlet a jednat, vše se změní. Když si uvědomíte, že na cokoli sáhnete, bude požehnané, protože Bůh je s vámi. Náš problém je, že máme nějaký plán a přinášíme ho před Boha a prosíme, aby ho požehnal, místo abychom se Boha ptali, jaký je Jeho plán, a věděli, že to bude požehnané. Věřím, že mám Boží plán a vykonávám ho, ale věřím taky, že i kdybych to nevykonával, tak na cokoli sáhnu, bude požehnáno. Není to o tom být veden něco dělat, ale o tom, že bereme zodpovědnost za to, co má být uděláno. Lidé na to můžou namítnout: „No, ale Bůh se neřídí potřebami.“ To je pravda, ale je taky pravda, že poslal Ježíše kvůli potřebě lidstva. Slyšel jsem lidi říkat: „Potřeba není poslání (povolání).“ To je lež. Když vidíte potřebu, tak to je vaše poslání ji naplnit. Uvažování, že potřeba druhých pro tebe není posláním, jen lidem dává alibi na to, aby nemuseli druhým pomáhat. Dobře to ilustruje příběh o Samaritánovi, kde farizeové nepovažovali naplnění potřeby druhého za něco, co po nich Bůh požaduje. Je to mentalita: „Vidím tu potřebu, ale to není moje povolání. Moje povolání je třeba vyučovat o prorocství a ne pomáhat člověku, který leží podél cesty.“ To je lež. Za každou potřebu, kterou vidíš, jsi zodpovědný, abys v ní pomohl. Nemůžete říct bratru v potřebě: „Buď požehnaný,“ a nepomoci mu. Vytvořili jsme teologii, která nám dovoluje ignorovat naši zodpovědnost pomáhat lidem.

Vracíme se ke Gal 3:15-16: „Řeknu to po lidsku, bratři. Lidskou smlouvu po schválení také nikdo neruší ani k ní nic nepřidává (jakmile podepíšeš smlouvu nesmíš ji porušit, nesmíš přijít později a dodat k ní něco – prostě smlouva je smlouva). Totéž platí pro zaslíbení dané Abrahamovi a jeho **semeni**. Písmo tu neříká v množném čísle: "a semenům," ale v jednotném: "a tvému semeni," čímž je míněn Kristus.

Pokud tomu porozumíte, garantuji vám, že změna k lepšímu přijde do vašich životů a do světa, ve kterém žijete.

Takže když Bůh řekl, že bude žehnat Abrahamovi a také bude žehnat Kristu.

To znamená, že každé semeno před Kristem nebylo tím semenem, kterému Bůh zaslíbil požehnání. Bůh se nedívá na tělo, ale na ducha.

Verš 17.: „Chci tím říci toto: Zákon zavedený po 430 letech nemůže zrušit smlouvu předtím schválenou Bohem, a odvolat tak zaslíbení.“

Pavel říká, že Bůh uzavřel smlouvu s Abrahamem. Tak doopravdy ale Bůh uzavřel smlouvu s Kristem skrze Abrahama. Bůh nechtěl, aby všichni lidé žijící před Kristem zahynuli, proto našel tento způsob skrze Abrahama.

430 roků potom Bůh ustanovil zákon. Lidé pak začali vidět zákon jako tu nejdůležitější věc. Farizeové za doby Ježíše a také i Pavla kladli enormní důraz na Mojžíšův zákon. Věděli, že Abraham byl jejich otcem, ale zákon byl pro ně tím nejdůležitějším. Pavel říká, že se dělá velká věc ze zákona a přitom Mojžíšův zákon nezměnil smlouvu Boha s Abrahamem, nebo-li smlouvu Boha s Kristem skrze Abrahama. Pavel v Římanům 10:4 říká: „Kristus je konec zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří.“ Ale nepředbíhejme a pokračujme.

Galatským 3: 18 - 19.:

„Kdyby totiž dědictví plynulo ze zákona, nebylo by založeno na slibu. Abrahamovi je však z milosti Bůh přiřkl svým slibem.

Jak je to potom se zákonem? **Byl přidán kvůli proviněním jen do doby, než přijde ten zaslíbený potomek..“**

Kdo je tím potomkem? Ano, Ježíš. Zákon byl dobrý jen do doby, než přišel Ježíš. V momentě, když Ježíš přišel, zákon ustal. To znamená, že kdybyste se chtěli vrátit pod zákon a dokonale ho dodržovali, bylo by vám to k ničemu. Věci už nefungují stejně jako za doby Mojžíše.

19. verš dále pokračuje: „... byl vyhlášen anděly a svěřen lidskému prostředníku.

Prostředníka není potřebí tam, kde jedná jen jeden, a Bůh je jeden.

Je tedy zákon proti Božím slibům? Naprosto ne! Kdyby tu byl zákon, který by mohl dát život, pak by vskutku spravedlnost byla ze zákona.

Ale podle Písma je všechno v zajetí hříchu, aby se zaslíbení, dané víře v Ježíše Krista, splnilo těm, kdo věří.

Dokud nepřišla víra, byli jsme zajatci, které zákon střežil pro chvíli, kdy víra měla být zjevena.“ Zákon nemá nic společného s vírou, zákon funguje čistě na základě skutků. Zákon není věcí srdce, ale věcí poslušnosti.

24.verš 24: „Zákon nás jako pěstoun vychovával ke Kristu, abychom mohli být ospravedlněni vírou.“ Zákon poukazuje na to, že potřebujeme Spasitele. Poukazuje na to, že ho nemůžeme plnit, aniž bychom ho nepřestupovali. Nakonec zjistíme, že zákon sám o sobě nedává život – jeho účelem je vést nás ke Kristu.

25. verš: „Když však přišla víra, nemáme již nad sebou dozorce.“

Nedovol lidem, aby tě umístili zpátky pod zákon.

26. verš: „Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši.“

Všichni lidé nejsou dětmi Božími, jak se to někde říká. Jen ti, kteří mají víru v Ježíše Krista, jsou syny Božími.

Verše 27 a 28: „Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli. Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši.“

A teď to přichází...

Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil.“

Pokud jsi v Kristu, jsi potomstvo- jednotné číslo- Abrahamovo a dědic toho, co Bůh zaslíbil. Nežiješ už ty, ale žije v tobě Kristus.

Kolik z vás tady je v Kristu, tzn. patří jemu? Všichni, co tady sedíte? Ok. Tak tady už nemáme 50 osob, ale jen jednu osobu a tou je Kristus, protože váš život je skryt v Kristu.

Na základě toho vám teď řeknu, proč máte tolik neúspěchů.

Snažíte se odlišit/oddělit od Krista, pokaždé co povídáte o vašem pomazání, vašem daru, o vaší víře. Říkáte: „moje víra zklamala“ nebo „neměl jsem dostatek víry“. To přece není důležité, když se v Písmu píše: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího“ (Gal 2:20). Není to už moje víra, ale víra Syna Božího.

Může zklamat víra Syna Božího? Ne. Pokaždé, co se takto oddělujete od Krista a snažíte se

odlišit, říkáte tím toto: „Jsem oddělen od Krista, jsem pomazaný, mám svoje vlastní pomazání“ nebo „pomazání toho a toho služebníka, který na mě vkládal ruce. Mám takový a makový dar“ atd. Snažíte se, aby vaše jméno bylo známé. Zapomínáte na to, že vaše jméno nefunguje. To, co děláme, děláme ve jménu Ježíše. Přestaňte se oddělovat od Krista a říkat: „Používám/půjčuji si Jeho jméno.“

Efezským 3:14-15 „Proto klekám na kolena před Otcem, jehož jméno nese veškerá rodina na nebi i na zemi.“

Rozumíte? Jméno Ježíš není jen nějakým jménem, které si půjčujete / používáte, není to žádné „zaklínadlo“. To je vaše jméno, protože jste v této rodině, o které mluví Pavel v listu do Efezu.

Manželky, vy máte stejné jméno jako manžel a proto víte, že vás nemůže nic nezastavit před tím, abyste třeba vypisovaly šeky na to vaše společné jméno, že? ☺

Podle zákona to můžete dělat a nemusíte se ptát manžela na povolení.

V okamžiku, kdy jste dostaly manželovo příjmení, dle zákona se ho už nemusíte ptát na žádné povolení ho používat. Proč? Protože to je i vaše jméno.

Lidé se modlí, používají jméno Ježíš a doufají, že On je potvrdí/podepře. Ale stejně jako manželky mohou používat jméno, které mají po manželovi, tak křesťané mají přístup ke jménu Ježíš. Je to teď i jejich jméno.

Pavel o tom říká, že už nejsou dva, ale jedno. Přemýšlel, jaký na to uvést příklad a napadlo ho, že řekne o manželovi a manželce. Ti dva se stávají jedno tělo a jsou to přece dva lidé. Nás je v Kristu více a přece jsme jedno tělo. A proč? Protože jsme v tom jménu? Stáváme se jedno. Jsme jedno v našich myslích, našich skutcích, naší činnosti, našich ambicích. Stáváme se jedno v záměrech. Bůh se nedívá na fyzické věci, ale na ty duchovní. I když Bible říká, že manželé jsou jedno tělo, jsou to pořád fyzicky dva lidé, ale v duchu za jedno. Jsou za jedno v myšlení, činnosti, záměrech. A když spolu žijí dostatečně dlouho, dokážou dokončovat věty, které říká ten druhý. Jak je to možné? Zkrátka vědí, na co ten druhý myslí. Moje žena se mě velmi zřídka ptá, na co myslím, ona to prostě ví. Takto by to právě mělo vypadat. My máme mysl Kristovu! Neměli bychom mít pochybnosti, o čem Kristus přemýšlí, co chce dělat.

Vraťme se teď do listu Galatským 3:29:

„A když jste Kristovi, jste símě Abrahamovo a dědicové podle zaslíbení.“

O čem tady Pavel mluví? Mluví tady o dědicích, že když patříš Kristu, jsi dědic podle zaslíbení. Takže kdo je dědic? My jsme dědicové. Jsi dědicem? Jsi si jistý? Můžu ti to vymluvit? Určitě víte, že pokud se takhle vyptávám, mám k tomu důvod.

Snažím se, abyste vnitřně pochopili tu biblickou pravdu, protože vám v tom chce hlava zabránit. Pokud to takto neudělám, vy tomu neuvěříte. Lidé ve svých hlavách mají takové „jistice“ víry, které fungují podobně jako jističe elektřiny v domácnostech. Když jistič vycítí větší přísun elektřiny, automaticky ho uřízne. Mnozí z nás v sobě také mají takový „jistíček víry“. Lidé hodně citují: „Všechno je možné pro toho, kdo věří.“. Pokud je to vyznání absolutně pravdivé a funguje v tobě, proč se nic neděje? Odpověď na to je jednoduchá. Máš v sobě jistič víry. Můžeš věřit odsud posud a pak se ten jistič spustí (myšleno – neproměnná mysl vypíná věci Ducha, nemůže je snést). Většinou věříte tomu, čemu se kolem vás nejvíce věří. Proto potřebujeme vidět Boží lid chodící v moci. Patero služebností nebylo ustanoveno k tomu, aby jen něco vykládalo, ale k tomu, aby dělalo učedníky skrze přímý příklad, jak v té moci chodit. A to znamená mít blízké interakce s lidmi, vzájemně se ovlivňovat, zodpovídat otázky, pracovat s lidmi – to je to pravé učednictví. Pokud nevidíš, že by se toto kolem tebe

dělo, tehdy „nedostáváš“ větší „jistič“, abys mohl věřit více věcem. Kdybych vám nedal větší „jistič“, tak vaše neproměněná mysl vše, co slyšela, vypne.

Takže jsme mluvili o dědicích. Připomínám, že rozdělení kapitol není původní, a tak Pavel v Gal. 4:1 navazuje na konec 3. kapitoly: „Chci říci: Pokud je dědic nezletilý, ničím se neliší od otroka, ač je pánem všeho.“ Vidíte, když se vás zeptám, kdo je pánem všeho, dostanu odpověď, že Ježíš. Ale počkejte, to bychom zase skočili zpět do našich náboženských myslí. V tomto verši se mluví o nás jako o dědicích a o tom, že když máte neproměněnou tělesnou mysl, jste krmeni mlékem a jste jen posluchači a ne činitelé Slova a tak se ničím nelišíte od otroka. Jste jako starozákonní služebníci, kteří neustále čekali na vedení od Boha, co mají a mohou udělat. A co často slyšíme v církvi: „Bože, řekni mi, co a kdy mám udělat a já to udělám, pohni mnou a ved' mě a já to udělám.“ Takže koho je církev plná? Děti, miminek v Kristu, posluchačů ale ne činitelů. My jsme dědicové, ale dokud je dědic dítětem a je tedy tělesný, neliší se ničím od otroka, přestože to dítě (vy) je pánem všeho. Ted' namítnete: „Já myslel, že Ježíš je pánem všeho.“ Vidíš, zase se od Něho odděluješ. Přestaň se od Něho oddělovat. Když se mluví o něm, mluví se o tobě. Proč? Podívejte se do Efezkých 4:11-13: „A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti.“ Všimněte si, že tady není napsáno, až dojdeme poznání toho, že Ježíš je Synem Božím. On to říká církvi a do církve se nikdo nedostane, aniž by už věděl a věřil, že Ježíš je Synem Božím. To slovo poznání tady užité (v řečtině Epignosis), znamená plné porozumění a poznání nabyté zkušeností. Takže ta část verše znamená: až bychom všichni dosáhli jednoty víry a dokud nebudeme všichni mít plné poznání jako má Syn Boží. Nepíše se tady, že budete vědět, kým je, ale že budete vědět to, co ví On. To jsme si četli už dříve, že máme mysl Kristovu a máme tedy vědět, co ví On. Úkolem patera služebností je vyvinout nás tak, až dorosteme zralého lidství, měřeno mírou Kristovi plnosti. A proč tak máme dorůst? Odpověď je ve 14. verši, abychom už nebyli nedospělá miminka, která jsou zmítána za strany na stranu: „Pak už nebudeme nedospělí, nebudeme zmítáni a unášeni závanem kdejakého učení – lidskou falší, chytráctvím a lstivým sváděním k bludu.“ Patero služebností tě má vyučit a připravit na to, že až přijdou vlci, nebudou schopni tě svést např. zpět pod zákon, nedáš se svést, že musíš dělat to a tamto, abys byl požehnaný, protože budeš vědět, že už jsi požehnaný, jak se píše v Ef. 1:3: „...který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů.“ Tady se nemluví o požehnání jako o věcech, doslovně toto slovo „požehnání“ znamená: „Bůh řekl každou dobrou věc o tobě, jakou může říct.“ To slovo „požehnání“ znamená mluvit o člověku vše dobré.

Ježíš řekl, že farizeové seděli na místě Mojžíše (takže měli autoritu mluvit) a Ježíš řekl lidem, aby dělali, co jim farizeové řeknou, ale ať nedělají to, co farizeové sami dělají, protože oni nedělají to, co požadují po druhých. Nazval je pokrytci, lidmi, kteří říkají, co máte dělat a sami to nedělají. Byl Ježíš pokrytcem? Samozřejmě, že ne. To, co učil učedníky a co chce po nás, dělal i On sám. Ježíš taky řekl, cokoli chcete, aby vám lidé dělali, dělejte jim taky a podle toho i žil. Kdykoli viděl nemocného člověka, tak ho uzdravil, On uzdravoval všechny. Tak Ježíš fungoval. On se neptal každé ráno Otce, jakou cestou se má vydat, kde jsou pro něho připraveny Boží věci. Tak se neptal. Ve Skutcích 10:38 je napsáno: „Bůh obdařil Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblů, neboť Bůh byl s ním.“ To slovo „procházel“ doslova znamená, že chodil bez daného cíle. On se ráno nebudil a neříkal: „Otče, kam chceš, abych šel? Tam? Dobře, tak tam půjdu.“ On vstal a procházel se a kohokoli potkal, kdo potřeboval pomoc, tomu pomohl. Nebylo důležité kam šel. My se pořád ptáme, jakou cestou jít, a přitom ta odpověď je jednoduchá: „Dělej druhým to, co chceš, aby oni dělali tobě.“ Není to

tak, že jsme vedeni, kam jít, ale jsme vedeni, kamkoli jdeme. Když máte možnost modlit se za někoho, kdo je nemocný, tak to uděláte, protože to samé byste chtěli od druhých vy, kdybyste byli nemocní. To je způsob, jakým Ježíš fungoval. On byl veden Boží přirozeností a charakterem a kamkoli šel, demonstroval to, co by udělal Jeho Otec, kdyby tam byl. Teď řeknete, že Ježíš přeci říkal, že dělá to, co vidí dělat svého Otce. A to právě znamená, že věděl, co by udělal Otec, kdyby viděl nemocného – uzdravil by ho. To řecké slovo BLEPO překládané jako vidět, doslovně znamená pochopit, rozumět, neznámá to vidět. Na tom slovu vidět je postavena ta celá špatná doktrína, že musíš mít vizi od Boha, co chce udělat, než něco uděláš. Kdokoli přišel do kontaktu s Ježíšem, byl uzdraven. To byla jasná věc. Snažím se vás dostat z toho pochmurného postoje, kdy jste neschopni kvůli špatné doktríně udělat ten krok a začít uzdravovat. Chcete dělat věci pro Boha a přitom to je Bůh ve vás, který vám dává tu touhu. A vy si myslíte, že to je vaše touha a čekáte na Boha, jestli to můžete udělat, jestli to potvrdí. Nesnažte se z toho dělat vědu a předuchovňovat to, je to jednoduché. Některým lidem se nelíbí, jak o tom učím, protože to pozbavuji toho zvláštního půvabu a kouzla. Neučím o tom, jak jsou někteří super pomazaní a jak se stát dalším Benny Hinnem. Protože když se budete koncentrovat na to, jak byste mohli zaplnit stadióny, tak přehlídíte ty lidi na ulici, kteří umírají. A přitom cesta k tomu, abyste plnili stadióny, je složena z lidí, za které se modlíte. Za čím více lidí se modlíte, tím víc Bůh rozšíří váš vliv. Když jste vy věrní, On je věrný. Víte, jak nejlépe zjistit velikost člověka? Zjistěte si, kde bydlí. Navštivte třeba benzinku blízko jeho domu, ukažte tam jeho fotku a zeptejte se, jestli znají tohoto člověka. Když řeknou, že ano, tak se zeptejte, jak se k nim ten člověk chová, když tam přijede tankovat. Když ten prodavač odpoví, že se ten člověk chová, jakoby tam ani ten prodavač nebyl, tak poděkujte a máte odpověď. Nebo s ním jděte na oběd a pozorujte, jak se chová k obsluhujícímu. Velikost člověka se totiž nedá určit tím, jak se chová ke svým kamarádům nebo k těm, ze kterých může mít nějaký užitek, ale podle toho, jak se chová k lidem, kteří mu nemůžou nijak pomoci nebo mu nejsou potřební. Když se někdo chová k tomu, kdo ho obsluhuje jako ke špíně, tak si myslí, že je něco víc než ten, kdo ho obsluhuje. A to ho dělá tím nejmenším v království Božím. Chcete být velcí v království Božím? Chovejte se k těm, co vás obsluhují jako by byli někdo, protože oni jsou někdo.

Jednou mi zavolal vnuk Johna G. Lakea, měl nějaké vážné zdravotní potíže. Nikdy předtím jsem se s ním nesetkal, znám jiné členy jejich rodiny, ale ne jeho. Bylo mu přes 80 a chtěl, abych se za něho modlil, za jeho nemocné ledviny, které měl mít transplantované. Řekl mi, že když bude uzdraven, pošle mi 20 000 dolarů. Odpověděl jsem mu, že se za něho budu modlit, Bůh ho uzdraví, ale ať mi za to v žádné případě neposílá peníze. To, co děláme, neděláme za peníze. Ale bylo těžké mu to vysvětlit. Modlili jsme se za něho, byl uzdraven a zase nám chtěl poslat ty peníze a věřte mi, že bychom věděli, co s nimi udělat, ale byla by za to moc vysoká cena. Nemusíte mi platit za to, co od Boha mám, máte to taky. Za to se neplatí, to je dar.

Vraťme se teď k Efezkým 4:15: „Buďme pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista. On je hlava.“ To znamená, že cílem pateru služebností je, aby nás vyučily a pozvedly do místa, kdy budeme znát, co zná Ježíš a až do Něho dorosteme. Nepíše se tady, až dorosteme v Něm ale do Něho. Není to o tom, že do nekonečna duchovně porosteme, ale že máme cíl, do kterého máme dorůst. Když těch pět služebností bude dělat svoji práci dobře, tak budou křesťané vypadat, mluvit a jednat jako Ježíš a dělat takové věci jako On, protože se tam píše, že ve všem dorůstáme v Krista. Pokud jsem v jedné z pěti služebností a vedu vás, tak musíte po mém vedení a vyučování vypadat více jako Ježíš než tehdy, kdy jsem s vámi začal. Pokud vás člověk, který vás vede, nezanechává vypadající více jako Ježíš, tak nemá právo být v pateru služebností. Můžete vědět, co vím já, a dozvědět se to za tři dny, já jsem se k tomu

propracoval za 30 let. Když máte Ducha svatého, prakticky byste nepotřebovali být vyučeni od patera služebností, ale potřebovali byste více času k těm věcem dojít a dorůst. Proto je tady patero služebností, aby váš růst urychlilo.